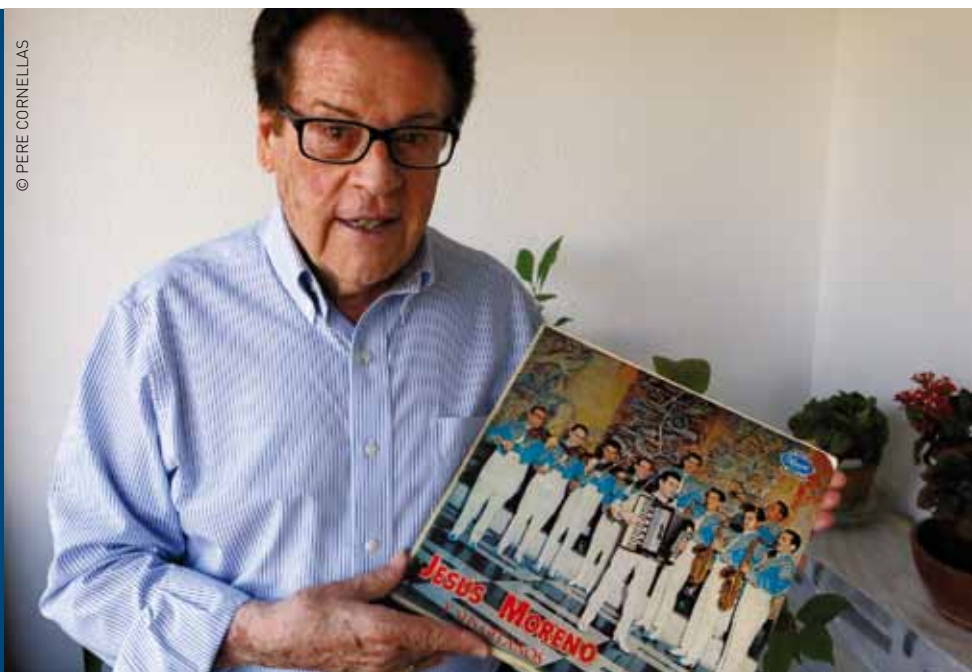

ENTREVISTA A

Jesús Peyrón

El trombó de Frank Sinatra, l'acordió d'Edith Piaff, el vibràfon de Xavier Cugat, el baix de Nat King Cole i el pianista de Ricard Ardèvol. Tots aquests papers els ha fet un mateix home, el músic i compositor Jesús Peyrón Moreno, barceloní de naixement, resident a Granollers. Amant del jazz va tocar amb orquestres d'altres i amb la seva pròpia a l'Havana precastrista; va viatjar per mig món actuant en luxosos hotels, davant del president Jimmy Carter o del sha de Pèrsia i a bord de creuers com els que vàiem a *Vacaciones en el mar*. Va ser el primer director musical de Serrat. Tota una vida dedicada a la música.

© PERE CORNELLAS

No és una exageració afirmar que la vida professional de Jesús Peyrón Moreno, va intercanviar l'ordre dels cognoms perquè Moreno sonava més espanyol, és de pel·lícula. Ja en el conservatori on va estudiar música va conèixer alguns dels seus primers companys de jam sessions: el pianista Tete Montoliu, el després cantant José Guardiola i el saxofonista Ricard Roda.

De pare músic, de ben jove, just acabat els estudis, el van reclamar per a una substitució com a baixista en una orquestra holandesa per actuar primer al Rigat, un cèntric restaurant i sala de festes molt elegant de la Barcelona de la postguerra a la plaça de Catalunya i després al Cortijo, local de la Diagonal que oferia ball amb música d'orquestra. Li van seguir orquestres com Los Rapsodas i les de Ramón Evaristo i Jaime Camino.

I després Cuba.

Em van oferir anar a Cuba amb l'orquestra Solera de España i vaig estar al Tropicana (cabaret de l'Havana) durant dos anys. Però a mi m'agradava tocar un altre gènere de música i allà hi havia una orquestra que dirigia Armando Romeu, el pianista de la qual era Bebo Valdés. Quan vaig decidir marxar, l'Armando Romeu va insistir que em quedés però em van anar sortint altres feines com acompanyar l'Edith Piaff, inaugurar el Casino Le Parisien de l'Hotel Nacional de l'Havana, acompanyant l'Eartha Kit (cantant de jazz), i després vaig anar al Restaurant Monseigneur, ja amb la meua pròpia orquestra. Després d'estar-hi un any se'm

Moreno ha actuat amb importants artistes llatins, nord-americans i espanyols i ha gravat set discos propis

va oferir fer l'orquestra més gran i anar a inaugurar l'Hotel Havana Hilton, el 19 de març de 1958 i vaig estar en aquell hotel fins que la cadena el va abandonar (poc temps després, ja que el juliol de 1960 va ser intervingut pel govern revolucionari cubà i va passar a ser l'Hotel Habana Libre).

Quin ambient hi havia a l'Havana venint de l'Espanya franquista?

Els cubans eren boníssims, si tu valies i veien que eres bona persona, t'ajudaven. On he arribat, ho dec a Cuba. Me'n vaig anar a Cuba com aquell qui diu amb una orquestra de soldats i mira amb qui vaig treballar allà: amb l'Olga Guillot, la Celia Cruz, el Nat King Cole, la Carme Miranda... Jo no vaig tenir mai cap problema i hi havia de tot, no faltava de res. Va passar el que va passar (la revolució castrista), és el que van voler tenir i encara ho tenen.

Va perdre el pis en què vivia a l'Havana.

Vivia a l'edifici Focsa (considerat una meravella de l'enginyeria civil cubana, basat en idees de Le Corbusier), en el pis 26. Era el millor edifici que hi havia a l'Havana. El vaig haver de deixar, malgrat ser de propietat. Ja ho deuen haver arreglat perquè no sigui meu. Em sap molt greu veure com viuen ara els cubans.

